

Sygn. akt I C 383/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Sanoku I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Dziewulski

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Bogusława Oblój

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2019r. w Sanoku

na rozprawie

sprawy z powództwa : P. R., D. R., S. K.,

przeciwko : (...) S.A. w W.,

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) SA

w W. na rzecz powódki P. R. kwotę 35.000 zł (trzydzieści pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2018r.

II. Zasądza od pozwanego (...) SA

w W. na rzecz powoda D. R. kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2018r.

III. Zasądza od pozwanego (...) SA

w W. na rzecz powoda S. K. kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2018r.

IV. Zasądza od pozwanego na rzecz powodów koszty postępowania

w całości, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 383/19

UZASADNIENIE

wyroku z 10 września 2019 roku

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Sanoku 11 marca 2019 roku powodowie P. R., D. R. i S. K. żądali zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwot: P. R. 35 000 zł, D. R. i S. K. po 30 000 zł z ustawowymi odsetkami od zwłoki liczonymi od 29 marca 2018 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania na swoją rzecz. W uzasadnieniu wskazano, iż żądane kwoty stanowią zadośćuczynienie za krzywdę, której powodowie doznali w wyniku śmierci ich babci Z. K. w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w towarzystwie pozwanego.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew złożonej 20 sierpnia 2019 roku zaproponował zawarcie ugody tj. zapłaty na rzecz powodów kwot po 14 000 zł i zwrotu połowy kosztów postępowania a w przypadku braku przyjęcia propozycji, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów wg norm przepisanych. W uzasadnieniu

pozwany wskazał, iż do wystąpienia z roszczeniem z art. 446 § 4 kodeksu cywilnego są uprawnieni wyłącznie najbliżsi członkowie rodziny zmarłego a pozwani jako wnuki osoby zmarłej nie są uprawnieni do zgłoszenia takich żądań. Pozwany wskazał, że na skutek śmierci babci powodowie musieli korzystać ze specjalistycznej pomocy psychologicznej czy psychiatrycznej i zarzucił, że żądane przez nich kwoty są rażąco wygórowane.

Na rozprawie w dniu 10 września 2019 roku powodowie nie wyrazili zgody na propozycję ugodową pozwanego i podtrzymali swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił w następujący stan faktyczny:

28 września 2014 roku w wypadku komunikacyjnym zginęła Z. K.. Sprawca tego wypadku został skazany za czyn z art. 177 § 2 kodeksu karnego w sprawie II Ka 113/ 15 przez Sąd Rejonowy w Sanoku wyrokiem z trzynastego maja 2015 roku. Sprawca był ubezpieczony na zasadzie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. Wskazane Towarzystwo ubezpieczeniowe przeprowadziło postępowanie likwidacyjne na skutek wniosków dzieci zmarłej Z. K. a także wnuków-powodów w niniejszej sprawie. Dzieci zmarłej m. inn. - B. R. oraz R. K.(rodzice powodów) otrzymali bezsporne zadośćuczynienie w wysokości po 20 000 zł zaś na skutek wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku w sprawie (...) otrzymali dodatkowo po 35 000 zł zadośćuczynienia. Pozwany wypłacił wskazanym osobom po 55 000 zł jednak odmówił wypłaty jakichkolwiek kwot powodom w niniejszej sprawie, wskazując, iż nie należą oni do kręgu osób bliskich osoby zmarłej.

Zmarła Z. K. była babcią powodów występujących w niniejszej sprawie. Powodowie S. K. i D. R. mają 26 lat zaś powódka P. R. ma 32 lata. P. i D. R. to rodzeństwo. Zmarła Z. K. mieszkała w S. w dzielnicy D. i tam mieszkała cała bliska jej rodzina, mianowicie dzieci B. R. i R. K.. Córka B. z dziećmi D. i P. zamieszkiwali w domu obok na działce w bezpośrednim sąsiedztwie do swojej matki –babci. W związku z tym od samych narodzin P. i D. babcia opiekowała się nimi i pomagała w ich wychowaniu. W ten sposób budowały się pomiędzy babcią i wnukami bliskie więzi i relacje. Najbardziej z racji wieku związana uczuciowo z babcią była P. R.. Powód S. K. także był wychowywany przez babcię gdyż mieszkał w niedalekiej odległości od jej domu ze swoimi rodzicami. Bardzo często przebywał u babci i bawił się a zarazem wychowywał z D. R. swoim rówieśnikiem. Wspólnie też opiekowała się nimi babcia Z. K.. Uczestniczyła praktycznie we wszystkich sferach ich życia począwszy od wychowania jako dzieci poprzez wspomaganie ich w szkole. Uczyla ich takich czynności jak krawiectwo czy gotowanie. Wnuki odwzajemniały się jej odwiedzinami, pomocą w porządkach w domu i w ogrodzie oraz w robieniu zakupów. Babcia uczestniczyła we wszystkich dobrych i złych chwilach jak np. choroby małoletniego D. czy też już pełnoletniej P. (Ta ostatnia w wieku około 20 lat przeszła bardzo ciężką chorobę). To u Z. K. odbywały zawsze się spotkania rodzinne, niedzielne obiady, uroczystości związane ze świętami. Jej dom był miejscem spotkań całej rodziny.

Z. K. zginęła w wypadku będąc potrącona przez samochód niedaleko od domu, prawie na oczach dzieci i wnuczki. Ta śmierć spowodowała wielki wstrząs i wywrócenie dotychczasowego życia całej rodziny w tym powodów. Najbardziej śmierć babci przeżyła powódka P. R., która zmuszona była do skorzystania z pomocy psychologa i psychiatry a także leczenia farmakologicznego. Śmierć babci była dla powodów ogromną stratą, którą do dziś odczuwają, wspominają ją i jak tylko znajdują się w domu odwiedzają jej grób. Z. K. była dla powodów autorytetem, ostoją, zapewniała poczucie bezpieczeństwa w domu rodzinnym. Jej śmierć przerwała te tak istotne w życiu powodów doznania i oczekiwania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do pozwu, z zeznań świadków B. R., R. K. i zeznań powodów. Wskazany materiał dowodowy w zakresie w jakim odzwierciedla ustalenia stanu faktycznego jest bezsporny gdyż wzajemnie się uzupełniają i nie zawiera sprzeczności a co istotne zarówno i dokumenty i zeznania nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Bezspornym w sprawie okazał się fakt ubezpieczenia sprawcy zdarzenia w Towarzystwie pozwanego.

Zgodnie z art. 446 § 4 kodeksu cywilnego Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Mając na uwadze pokrewieństwo pomiędzy powodami niniejszego postępowania z Z. K. a także badając faktyczny układ stosunków pomiędzy tymi osobami Sąd uznał, iż powództwo jawi się jako uzasadnione. Dla Sądu niewątpliwym jest to, że powodowie są osobami najbliższymi dla zmarłej Z. K. w rozumieniu cytowanego artykułu. Z. K. była dla powodów nie tylko babcią w rozumieniu pokrewieństwa wynikającego z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ale pomiędzy nimi istniała więź rodzinna wyrażająca się we wspólnym wychowaniu i spędzaniu czasu w życiu codziennym. Na podstawie zeznań w złożonych w sprawie jawi się obraz rodziny, której stosunki nie polegały na byciu krewnymi i sporadycznych odwiedzinach ale była to rodzina, która wiodła wspólne życie z wszelkimi jego troskami, zmartwieniami i radościami przeżywanymi przez wszystkich jej członków. Wspólne spędzania świąt, opieka nad dziećmi przez cały okres dzieciństwa i dojrzewania przekonują Sąd do tego, że nie były to tylko, jak wspomniano, więzi wynikające z pokrewieństwa. Powodowie i zmarła byli dla siebie osobami najbliższymi i byli ze sobą w sposób szczególnie związani.

Odnosząc się do kwot zadośćuczynienia Sąd uznał, iż żądane przez powodów kwoty są adekwatne do stopnia krzywdy, której doznali wyniku śmierci babci Z. K.. Jak wspomniano więź pomiędzy powodami a zmarłą była na tyle szczególna i bliska a poczucie straty po jej śmierci tak duże, że kwoty, których powodowie zażądali należy uznać za adekwatne do rozmiaru ich krzywdy. Trudno jest bowiem wyznaczyć w pieniądzu rekompensatę za krzywdę w postaci straty kogoś bliskiego. Zdaniem sądu, w tej sytuacji zasądzone kwoty choć w części powinny złagodzić ich krzywdę w postaci bólu i straty, której doznali w wyniku zdarzenia. Nie ma, zdaniem sądu, wpływu na wysokość zadośćuczynienia wiek Z. K. w chwili śmierci. Jak ustalono bowiem była ona osobą sprawną zdrową, planowała i organizowała spotkania rodzinne tak ważne nie tylko dla jej dzieci ale i wnuków. Nagłe i niespodziewane odejście Z. K. było dla rodziny wielkim ciosem i zburzeniem dotychczasowego sposobu życia i kontaktów w rodzinie. Zrodziło to w jej członkach poczucie krzywdy, która tak jak wspomniano jedynie w części może być naprawiona poprzez zapłatę odpowiednich sum pieniężnych. Wszystkie żądania powodów znajdują oparcie w ustaleniach stanu faktycznego i przepisach prawa.

Mając na uwadze powyższe na podstawie wyżej cytowanego przepisu, Sąd orzekł jak w pkt I – III wyroku. Odnośnie odsetek należy wskazać, iż żądanie ich zasądzenia od daty odmowy świadczenia jest zasadne. Należy stwierdzić, że Sąd w niniejszym postępowaniu potwierdził jedynie prawo powodów do żądania zadośćuczynienia i jego wysokość, które istniało w dniu zgłoszenia szkody. Pozwany zaś po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego jak się okazało, - niesłusznie, odmówił nie tylko wypłaty zadośćuczynienia ale i w ogóle uznania powodów za osoby uprawnione do jego zgłoszenia. Dlatego też, żądana w pozwie data odsetek została w trybie art. 481 Kc odzwierciedlona w wyroku.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108. § 1 k.p.c. orzeczono o kosztach postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (pkt IV wyroku).